

FAZLALIK KADIN*

Celâl Âl-i AHMED**

Çeviren: Esra YALÇINTAŞ***

Ben artık babamın evinde nasıl kalabilirdim? O evdeyken sanki duvarlar üstüme geliyordu. Önceki gün bu olay oldu ama ben babamın evinde bu iki gecenin bir dakikasını bile geçirebilecek miydim? Düşünün ki gözümü bir an kırdım mı? Asla. Sabaha kadar yatağımda döndüm ve düşündüm. Sanki her zamanki yatağım değildi. Hayır! Sanki kabir gibiydi. Canım burnumda idi. Sabaha kadar can çekiştim ve hep düşündüm. Bin bir kötü düşünce aklımdan geçti. Binlerce kötü düşünce. Yatak yıllardır uyuduğum aynı yataktı. Ev her gün mutfağında yemek yaptığım her bahar bahçesine lale diktiğim aynı evdi. Havuzun kenarında o kadar bulaşık yıkamıştım ki su yolu ne zaman tıkanacak ve musluğu sağ taraftan çevirirsem suyun ziyan olacağını biliyordum. Hiçbir şey değişmemişti. Ama ben boğuluyordum. Sanki benim için her şey değişmişti. Bu iki günde boğazımdan bir bardak su bile geçmemişti. Zavallı annem benim üzüntümden yataklara düşmezse iyidir. Babam dün kalktı ve Kum'a gitti. Ne zaman kötü bir şey olsa babam kalkıp Kum'a gidiyor. Kardeşimin sanki içi içini yiyor. Ve asla ne benimle ne annemle ne de karısıyla bir kelime bile konuşmuyor. Sonuçta bu kadar sıkıntının kendi varlığından ortaya çıktığını insanın anlamaması nasıl mümkün olur ki? İnsanın kendini bir evde fazlalık hissetmemesi nasıl mümkün olsun? Anlamamam ne mümkün? Artık tahammül edemiyordum. Bugün sabah çaylarını içtikten sonra kardeşim gitti. Bende çarşafımı giydim ve yola çıktım. Nereye gitmek istediğimi bilmiyordum. Öylesine yollara düştüm. Ve bu iki günlük cehennemden kaçtım. Ne yapmak istediğimi bilmiyordum.

Teyzemin evinin önünden geçtim. Seyid İsmail'de yolumun üzerindeydi. Ama canım içeri girmek istemedi. Ne teyzemin evi ne de Seyid İsmail. Hangi derde deva olacaktı ki? Öylece pazara gittim. Pazarın kalabalığı beni kendime getirdi. Biraz düşündüm. Ne kadar düşünürsem düşünüyüm babamın evine geri dönemeyeceğimi anladım. Bu skandalla! Bu rezaletle! Otuz dört sene ekmeğini yedim ve evinde oturdum. Öylece gidiyor ve düşünüyordum. İnsan niye delirir ki? Niye kendini su deposuna atar ki? Niye uyuşturucu içer ki? Allah korusun. Ama dün ve önceki gecenin nasıl geçtiğini bilmiyorsunuz. Boğuluyordum. Her gece on kez bahçeye çıktım. On defa dama çıktım. Ne kadar ağladım. Allah biliyor. Ama rahatladım mı? Ağlamak bile beni rahatlatmadı. İnsan bunları kime desin? Birine anlatmazsa yüreği çatlar. Otuz dört sene babanın evinde kaldıktan sonra kırk gün

* Bu hikâye Celâl Âl-i Ahmed'in Farsça "Zen-i Ziyâdi" adlı hikâye kitabında 153-168 sayfaları arasında yer almaktadır. Celâl Âl-i Ahmed, *Zen-i Ziyâdi* (Akkâs-i bâ ma'rifet) Tahran 1393 hş.

** 1302-1348 hş. yılları arasında yaşamış Modern İran edebiyatının tanınmış yazarlarından.

*** Atatürk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Fars Dili ve Edebiyatı Bölümü Yüksek Lisans Öğrencisi, ylcntsra@gmail.com.

içinde insanı geri getirmelerine ve babasının kapısına atmalarına nasıl tahammül edilir? Şimdi insanlar bu sözleri söylüyor ya kendim nasıl söylemeyeyim? Allah şahittir ki benim bir suçum yoktu. Sonuçta benim ne suçum olacak ki? Bir çift çorap almasını bile istemedim. Allah'tan korkmaz adam her şeyimden haberdardı. Kaç yaşında olduğumu biliyordu. Bir defasında da başımı, yüzümü görmüştü. Babam ona “bir kere görmek helaldir” demişti. Saçlarımdan da haberi vardı. Oysa kendisi neydi ki? Huysuz, sakallı, demir çerçeveli şişe dibi gözlüklü. Ve o büyük burnu. Allah'ım onu sen affetsen de ben affetmeyeceğim. Sonuçta ben ona gel beni al diye yalvarmadım ki! Her şeyi kendisi biliyordu. Neden böyle bir belayı başıma açtı? Neden böyle bir rezaleti başıma getirdi? Allah'ım onu affetme.

Lanet olası dört kere babamın yanına gelip sıkboğaz etmişti. Allah kahretsin sebep olanı. Kahrolası kendisi sebep olmuştu. İş yerinde kardeşimden benim hakkımda bir şeyler duymuştu. Sonra gerisini kendi halletti. Cuma günleri babamın yanına geliyordu ve konuşuyorlardı. Ta ki kararlaştırıp sonra ki cuma beni görmeye gelene kadar. Allah'ım sen şahitsin! Hala o dakika ve saati hatırladığım zaman vücudum titriyor. Merdivenlerden çıkarken topal ayağının ve yere vururken tak tak diye ses çıkartan bastonun sesini hatırlıyorum. Sanki kalbim yerinden çıkacaktı. Sanki bastonun ucunu kalbimin üstüne saplamıştı. Ne halde olduğumu bilmiyorsunuz! Geldi, direk odaya geçti. Misafir odası olan kardeşimin odasına. Kardeşim birkaç dakika yanında durdu. Sonra su getirmem için bana seslendi. Ve kendisi sigara almak için dışarı çıktı. Şerbet hazırlamıştım. Çarşafımı başıma attım ve şerbeti tepsiye koyup geldim. Benim ve annemin odası kardeşimin odasının yanında idi. Annem beni sakinleştirmeye çalıştı. Betim benim atmış görünüyordu. Misafir odasına varana kadar ömrümün yarısı gitmişti. Dört adımdan fazla değildi. Ama bir ömür kadar sürdü. Babam evde değildi. Ağabeyimde sigar getirmek için karısının yanına aşağıya inmişti. Annem ise odanın kapısında durmuştu. Ve yavaşça diyordu:

-Git anneciğim. Git. Allah'a tevekkül.

Ama benim ayağım gidiyor muydu ki? Kapıya vurduğumda gücüm tükenmişti. Tepsi elimde o kadar titremişti ki şerbet bardağının yarısı boşalmıştı. Ben ne yapacağımı bilmiyordum. Dönüp şerbet mi yapayım yoksa öyle içeri mi gireyim? Saçımın dibine kadar terlemiştim. Vücudum buz kesmişti. Kalbim yerinden çıkıyordu. Allah'ım eğer seslenmeseydi ben ne yapacaktım? Sesi yükseldiğinde öylece kalmıştım. Kahrolası odadan çıktı ve dedi: “Hanımefendi eğer utanıyorsanız ben geleyim yanınıza”. Allah'ım sen şahitsin! Sözü bittikten sonra halının üzerinde sürüklenen ayağının sesini duydum. Geldi ve kapıyı açıp elimi tuttu ve yavaşça içeriye çekti. Bileğim hala aklıma geldikçe yanıyor. Sanki bileğimin çevresine ateşten bir bileklik bağlamışlar. Beni içeriye çekti. Tepsiyi elimden alıp masanın üzerine koydu. Beni sandalyeye oturtup kendisi de karşıma geçti. Şimdi çarşafımı da başımdan alır diye düşündüm. Ama hayır. O kadar da uzun boylu değildi. Allah onu affetmesin. Oturduğumda çarşafım başımdaydı ama uçlarını göğsümde topladığımı başımın yüzümün boynumun belli olduğunu

hatırlıyorum. Yüzüm kızardı ve ne halde olduğumu bilmiyordum. O konuşmaya başladı ve dedi: “Hanımefendi! Allah buna izin vermiş”. Ayağa kalkıp sandalyenin etrafında döndü ve tekrar oturdu. Bunu neden yaptığını anladım. Daha çok kızardım. Ne diyeceğimi bilmiyordum. En sonunda lal olduğumu sanmasın diye bir şey söylemem lazımdı. Ne kadar düşündüysem de aklıma hiçbir şey gelmedi. Otuz dört yaşında babasının evinde ağabeyinin dışında birini görmeyen, tüm erkeklere yüzünü çevirmiş sadece yabancı kadınlarla hamamda ya da pazarda sohbet etmiş bir kız nasıl olurda yabancı bir erkekle karşılaştığı zaman eli ayağı birbirine dolaşmasın. Ben Tahran’ın kuzeyindeki okula gitmiş bin tane yabancı erkekle görüşüp konuşmuş kızlardan değildim ki. Hem de istemeye gelen yabancı bir erkek. Gerçekten de lal olmuştum. Her ne kadar konuşmak için kendimi yediysen de hiçbir şey diyemedim. Ama bir an Allah yardım etti. Öyle ki gözüm masaya takıldı ve şerbeti hatırladım. Elim ayağım dolaştı ve dedim: “Şerbet ısınır beyefendi”. Ama beyefendiyi doğru düzgün diyemedim. Tükürüğüm boğazıma kaçtı ve sözüm yarıda kaldı. Eli şerbet bardağına gittiğinde biraz daha cesaretlendim ve dedim: “Beyefendi sigara ister misiniz?” Odadan dışarı çıktım. Acaba nasıl bir haldeydim! Eğer ağabeyim evde olmasaydı ona tekrar sigara götürmeye mecbur kalacaktım! Allah gençliğini ona bağışlasın. Ne kadar iyi bir kardeş! Eğer o da olmasaydı ne yapardım? Merdivenlerden indiğinde beni gördüğü zaman korkuyla dedi: “Abla ne oldu? Bir şey mi oldu? Herkes evlenmiyor mu? Kocaya gitmiyor mu?” Yukarı çıktı, ona sigara götürdü. İşlem tamamdı. Bu onu gördüğüm ve onun da beni gördüğü ilk andı. Allah şahit ki odadayken bir şey olsun da kafamda peruk olduğunu anlasın istiyordum. Konuşabilseydim. Bir kelime diyebilirdim, onda da dilim dolandı. Kendime geldiğim zaman anneme durumu anlattım. “Bir şey yok anneciğim kardeşin halleder” dedi. Eğer ilk başta anlatmazsam bir faydası olmayacağını biliyordum. Nihayetinde karısı olacaktım ve kafamda peruk olduğunu anlamaması mümkün değildi. Zaten sonunda anlayacaktı neden en baştan anlatmayayım? Eğer bu konuyu evinde anlasa dört günde işimin biteceğini biliyordum. Oysa şimdi yaptığı farklı mıydı? Ben ne kadar da bu konuyu düşünmüştüm. Allah’ım eğer sen onu affetsen de ben affetmem. Ben ne yapmıştım ki? Ben onun başına ne çorap ördüm ki bana böyle davrandı. Bir sene beklemesine ve bu bir sene içinde annesinin ve kardeşinin hizmetçiliğini yapmaya razıyım. Ama o yapmadı. İnsanların oturup da filan kişi kırk gün olmadan tekrar babasının evine dönmüş diyeceklerini biliyordum. Bir sene evinde kalsaydım yine de iyiydi. Kalbimin onun için attığını sanmayın! Yemin ederim ki değil o ağzıyla, çenesiyle ve topal ayağıyla. Ama sonuçta ona bir tane enik yapmam mümkündü. Bir seneye kadar da Allah büyüktü. Artık babamın evine dönmeyeyim diye bunların hepsine razıyım. Artık yorulmuştum. Otuz dört sene aynı evde uyanmak ve geceleri aynı yatakta uyumak! O da nasıl bir ev? Hiçbir yeni haberin, gelip gidenin, düğün ve - Allah korusun- taziyenin bile olmadığı tatsız yıllardı. Kardeşim evlenip gidiş gelişler başladıktan sonra geceleri artık evimizde hareketlilik oldu. O da bir şeydi her ne kadar ayda bir kez olsa da... Hatta sokak satıcısı artık sokakta bağırıyordu. Benim ne dediğimi anlayamazsınız. Babamın evi kötüydü demek istemiyorum. Hayır, zavallı babam... Ama ben artık yorulmuştum. Bu durumda ne yapılabilirdi

ki? Kendi evimin hanımı olmayı istiyordum. Evin hanımı! Ama onun annesi ve kardeşi evin hanımıydılar. Sadece bir sene bekleseydi hizmetçiliklerini yapmaya bile razıydım. Ama beklemedi. Mihrin yarıdan fazlasını nakit vermesinin sebebini şimdi anlıyorum. Beş yüz tümeni nakit topu topu yedi yüz elli tümen mihr vermişti. Biz onun tamamıyla temel ihtiyaçları satın almıştık ve annem dört parça çeyiz yapmıştı. Beni babamın evine gönderdiğinde iki yüz elli tümen zimmetinde kalmıştı. Belli bir zaman geçtikten sonra ödeyeceğim dedi. Ne kadar salak olduğumu şimdi anlıyorum! Tartıştığımızı mı düşünüyorsunuz? Kavga mı ettik ya da ben bu belayı başıma getirmesi için kötü bir şey mi söyledim? Asla, yemin ederim! Bu kırk günde bir kere bile odadan dışarı sesimiz çıkmadı. Ne benim sesim ne de onun sesi! Ama kayınvalidemle yaşayacağımı öğrendiğimde yüreğim titredi. Biliyor musunuz? İnsan bazı şeyleri hisseder. Bazen kavga çıkacağını anladığımda alttan alıyordum. İnanın çok değersiz olmuştum. Bir hizmetçiye bile böyle davranılmaz. Otuz dört sene babamın evinde saygıyla, izzetle yaşadım ve şimdi kayınvalidem ve görümcemin hizmetçisi olmuştum. Ama yine de hiçbir sözüm yoktu. Yine de razıydım. Düğünümüze bile gelmemişlerdi. Annesi ve kardeşi diyor. Davet etmiştik. Gelmemişlerdi. Bu işi kötüleştirdi. Kocam her işi kendisi yapmıştı. Annesi ve kardeşi hiçbir şey yapmamışlardı. Kendisi, annem ve kardeşim benim işime karışmazlar diyordu. Ama yalan söylüyordu. Olur mu? Anne insana canından can veriyor. Nasıl oluyor da ilgilenmez? Sonunda da Allah şahit bu anne ve kardeş, beni onu yanında değersiz yaptılar.

Düğünümüz çok abartılı değildi. Nikâh ve düğün bir aradaydı. Kardeşim daha önce eşyaları ve çeyizimi götürüp evi düzenlemişti. Ev ki ne bileyim. Hepsi iki oda. Benim çeyizimle odalardan birini düzenlemişlerdi. Gece yemek yedikten sonra bizi baş başa bıraktılar. O geceyi hatırlamayı hiç istemiyorum. Allah göstermesin! Küçük bir haz! Sadece nikâhtan sonra gelip yüzüğümü öptüğünü ve aynada onun yüzüne baktığımı hatırlıyorum. Kulağıma şöyle dedi: “Yüz görümlüğü için sana yeni bir peruk sipariş etmişim canım!” Ne hale geldiğimi tahmin edemezsiniz. Mutlu olmam gerekiyordu. Konuyu anladığına ve yüzüme vurmadığına bunlara rağmen beni kabul ettiğine mutlu olurdum. Ama sanki çekiçle kafama vurdular. Elimi sokup gözlüğünün altından kurbağa gözlerini çıkartmak istiyordum. Şerefsiz, çirkin nikâhın başında benim talihsizliğimi hatırlatmanın zamanı mıydı? İnşallah ömründe hayır görmesin! Bir lokma yemek boğazımdan geçmedi. İçim içimi yiyordu. Eğer yürüdüğümüz o sokakta o sözü bana demeseydi, işimizin nereye varacağı belli değildi. Çünkü hiç iyi değildi. Ama Allah onun yardımına koştu. Yani bizim yardımımıza koştu. Sokakta eve doğru giderken yolun yarısında kulağıma dedi: “Annemin ve kardeşimin bilmelerini istemiyorum biliyor musun neden”. Bir an elimde olmadan yüzünü öpmek istedim. Ama kendimi tuttum. Boğazımdaki düğümler ve kin yüreğimde yok oldu. Sanki bu bir kelimeyle muhabbeti yüreğimde yer tuttu. Teneşire gelesice. Şimdi nasıl kandığımı için kendimden bile utanıyorum. Ne kadar mutlu olmuştum. Orada anladım. Ama belli etmedim. İnsanın kocası iyi davranırsa insan nasıl aklına kötülük getirebilir? Hiç önemsemedim. Ama ertesi sabah başladı. Gece annesinin elini öpmeye gittim.

Kendisi düğünümüze neden gelmediğini söylememi istemişti. Annesinin elini öptüm şikâyetimi de dile getirdim. Vah! Vah! Kötü gün görmeyin, hiç utanmadı. Yeni gelinin ve oğlunun yüzüne dedi: “nikâhında olmadığım gelinin yüzünü görmek hiç istemiyorum”. Anlıyor musunuz? Ve oğluna dedi ki: “Artık bu kadının elini tutup odama getirme”. Tam olarak böyle dedi. İnşallah teneşire düşsün. Görüyor musunuz?

İlk geceden işim yaştı. Yaşlı köpek! Ama o kadar iyilik yaptı ve bunları unutmam için nazımı çekti ki. O gece bir şekilde geçti. Gecelerin hepsi bir şekilde geçiyordu. Önemli olan gündüzlerdi. Gündüzleri kocam yoktu ve ben iki tane Arnavut’la yalnız kalıyordum. Kocam noterde çalışıyordu. Gündüzleri öğlen akşamları da gün batımında eve geliyordu. Ben cehennemde yaşıyordum. Asla onların odalarının yakınından geçmiyordum, yalnız kendi işlerimi hallediyordum. Odamdan dışarı çıkmamaya çalışıyordum. Kendime ait iki odayı düzenliyordum. Tüm bahçeyi süpürüyordum. Bulaşıkları yıkıyordum. Annesi kendi evime gitmeme izin vermiyordu ve ben salak razıydım. Ama bir hafta geçtikten sonra o kadar ısrar ettim ki iki hafta da bir cuma akşamları beraber babamın evine gitmeye razı oldu. Gidip yemek yiyip yatmaya döndük ve sonra her iki haftada bir, haftada bir yaptım. Ama yine de gündüzleri evden çıkmaya cesaretim yoktu. Hiçbir işim de yoktu. Haftada bir kere hamama gitmek vacipti. Sabahları her ne lazımsa alıp gidiyordu. Masrafımız ayrıydı. Bizimkini ayrı annesi ve kardeşinin et, sebze, ıvır zıvırlarını ayrı alıyor verip gidiyordu. Ben öğlene kadar eli boş bu kapıdan içeri girmediğine mutluydum. Akşam geldiğinde annesi ve kardeşinin odasına gidip hal hatır soruyordu. Bazen çayları hazır olursa oturup bir fincan çay içip sonra benim yanıma geliyordu. Kötü olan şu ki ev kendilerine aitti. Yani annesine aitti. İkinci haftada beni kendi bulaşıkları da yıkamaya mecbur ettiler. Ben buna da razı oldum. Yani duvardan ses çıkardı ama benden çıkmazdı. Ama çenelerini tutabiliyorlar mıydı ki? Kocam olmadığına bin tane sorun çıkarıyorlardı. Geliyorlar odamın önünden geçip peruğumu, yüzümdeki çiçek hastalığının izlerini ve otuz dört yaşında olduğumu konuşuyorlardı. Sanki oğulları dünya güzeliydi... Bu peruk olayı sonunda işi bozdu. Onlardan nasıl saklayabilirdim ki? Korkumdan anlamasınlar diye kendi mahallemizdeki hamama gidiyordum. Ama bir gün annesi gelip bizim hamamın tellağına sormuş. Hem de nasıl bir hileyle! Yabancı biri olarak gelmiş ve yaşlı pörsümüş, çiçek hastalıklı birini almış diye kocama acımış. Allah o tellağı kahretsin. Sanki beş gran fazla para vermiş de onunla dertleşip peruk olayımı anlatıp dalga geçmiş. Allah’ım onları affetme. Oysa benim onlarla ne işim olurdu? Kara bahtım ve nasibim olan çirkin kocam onları niye rahatsız etmiştir? Niye çekemiyorlardı? Neler konuştuklarını Allah bilir. Ertesi gün bunların hepsini hamamda su yolunu açan kadın bana anlattı. Hatta peruğumu başımdan çıkarıp dizimin üstünde sabunladığımı ve taradığımı da taklit etmiş. Bir daha o hamama gitmedim. Hiçbir şeyde demedim. Başımı, vücudumu kendim yıkadım ve oraya ayak basmadım. Nasıl olurda insanın yüzüne bakarlar? Herhâlde iş isten geçmişti ve öğrenmemeleri gereken şeyi öğrenmişlerdi. Artık hayatım zindan olmuştu.

Kocam iki üç gecedir geldiğinde onların odalarında daha çok kalıyordu. Bir akşam da orada yemek yedi ve geldi. Benim yine sesim çıkmadı. Gerçekten de ne kadar aptaldım! Sanki bir suç işlemiştim. Sanki peruk olayında onu kandırmıştım! Çıkıp bir kelime bile etmedim. Bunlar bir şey değil ki. Sonra da masrafları birleştirdi. Sabah ve akşam onların odalarına gidip akşam ve öğle yemeğini yemeye mecbur bıraktı. Artık boğazımdan yemek geçmiyordu. Allah'ım ne kadar aptaldım! Bu kadar belayı başıma açıyorlardı ama sesim çıkmıyordu! Neden düşünmedim? Neden kocamı annesi ve kardeşinden ayırmaya mecbur bırakmadım? Razıydım ahırda yaşamaya ama yalnız olsaydım. Canım çıksın! Öylece elimi elimin üstüne koydum ve sırtıma ne koydularsa taşıdım. Hepsi kendi suçumdu. Otuz dört sene babamın evinde oturdum sadece mutfak ve hamamın yolunu öğrendim. Niye bu otuz dört senede hiçbir sanat öğrenmedim? Niye okuma-yazma öğrenmedim? Amcakızı Betül Hanım gibi taksitle bir tane dikiş makinası alıp terzi yapmam için biraz para biriktirebilirdim. Komşuların kızları çorap örmeyi öğrenmeye gidiyorlardı. Sene başında kendilerine çorap örme makinası aldılar ekmeklerini oradan kazanıyorlardı. Kendi çeyizlerini bile kendileri yaptılar ve sonunda on tane sini de çeyizleri gitti. Kardeşim o kadar benimle uğraştı ki okuma-yazma öğreneyim diye ama ben aptal! Canım çıksın! Hepsi kendi suçumdu. Şimdi anlıyorum. İki gündür beynime çakılan bu konuları düşünüyordum. Otuz dört senedir babamın evinin köşesinde oturup peruğumun yasını tutmuştum. Çirkinliğimin yasını tutmuştum. Kocaya gitmemenin yasını tutmuştum. Bütün kadınlar güneş gibi miydiler? Peruk takan bu kadar insanın ne sorunu vardı ki? Oysa benim sadece çiçek hastalığım vardı. Hepsi kendi suçumdu. Oturup anne ve kardeşinin başa kakmalarını dinledim. Gidip onların yanında oturmasına ve gözünden düşeyim diye benim hakkımda kötü sözler dinlemesine izin verdim. Artık gözünden düşmüştüm de düşmüştüm.

Son gece annesinin odasından geldiğinde üzerini değiştirmedim ve kapının ağzında durup dedi: "Babanın evine gitmeyi istemiyor musun?". Ve benim bir an kalbim titredi. İki gece önce cuma akşamıydı ve beraber babamın evine gitmiştik. Akşam yemeğine de oradaydık. Bir an ne demek istediğini anladım. "Siz bilirsiniz" dedim. Başka da bir şey demedim. Öylece sessiz oturdum ve çoraplarımı diktim. Yine sordu. Ben aynı cevabı verdim. Sonunda "Canım kalk gidelim. Hal hatır soralım" dedi. Ben aptal ki yine kendi kendime öyle bir şey yoktur diye ümit ettim. Bohçamı topladım. Çarşafımı başıma örttüm ve yola çıktım. Yolda hiç konuşmadık, ne ben bir şey dedim ne de o. Akşam yemeği de yememiştik. Tencere ocağın üstündeydi ve benim yemeği alıp beraber yiyelim diye annesinin odasına götürmem gerekiyordu. Ama biz yola çıktığımızda tencere ocağın üstündeydi. Yüreğimde bir sıkıntı vardı sanki başıma ne geleceğini biliyordum. Ama belli etmedim. Evimiz çok uzak değildi. Vardığımız zaman –ben kapıyı çalarken- tam da misafir odasının kapısının arkasında durduğumda gelip elimi tutup içeri çektiği zaman ki haldeydim. Belki o yüzden de kötüydüm. Baştan aşağıya titriyordum. Kardeşim geldi ve kapıyı açtı. Kardeşime baktığım zaman sanki dünyanın tüm gamını unuttum. Unuttum neler olduğunu. Hiç belli etmedi. Selamlaştı ve hal hatır

sordu. İçeriye girdik. Koridordan geçip bahçeye vardık. Yengem bahçedeydi ve annem üst kattaki odanın camından kim gelmiş diye dışarıya bakıyordu. O da arkamdan geldi. Bahçenin ortasına vardığımızda yüksek sesle herkese dedi: “Bu da Fatıma Hanımınız. Geri getirdim. Dönmesine izin vermeyin.” Bağırarak istedim. “Neden? Ben kalmayacağım. Seni bırakmayacağım.” O felç ayağıyla koridora atladı ve kapıyı çekti ve ben öylece bağıryordum. “Kalmayacağım, seni bırakmayacağım.” Ağlamaya başladım ve çok ağladım. Zavallı anneciğim aceleyle yanıma vardı ve beni yukarı götürdü. Sürekli ne oldu diye soruyordu. Ben hiçbir şey olmadığını nasıl açıklayayım? Ne kavga ettik, ne tartışık ne de dövüştük. Ağlamam sakinleştiğinde onlara kavga ettim, dedim. Kendisine, annesine, kardeşine küfür ettim ve öyle böyle yaptım. Hepsi yalan! Hiçbir şey olmadığını ve bu şerefsiz beni aldığı rahatlıkla babamın evine geri getirdi ve gitti nasıl diyecektim? Ama iş işten geçmişti. Geçmişti de geçmişti. Ertesi gün ağabeyimin iş yerine gidip ona beni boşadığını ve belli bir zaman geçtiğinde mihrimin kalanını vereceğini ve Fatıma Hanımın eşyalarını alması için birini gönderin demişti. Görüyor musunuz? Her şeyin annesinin ve kardeşinin başının altından çıktığını annem de biliyordu. Ama ben nasıl babamın evinde kalabilirdim? Nasıl yapabiliirdim?

Orada geçirdiğim bu iki günde sanki hapishanedeydim. Keşke hapishanede olsaydım. En azından insan hapishanede anne ve babasını görmekten utanç duymaz ve yerin dibine girmez. Yengemin bakışlarından bu kadar utanmazdım. Bana aşına olan evimin duvarları sanki üstüme üstüme geliyordu. Sanki odanın tavanı başıma düşüyordu. Ne bir bardak su ne de bir lokma ekmek boğazımdan geçmemişti. Zavallı anneciğim! Eğer benim üzüntümden felç olmazsa iyidir. Yazık, kardeşim ne gidip eşyalarını getirebiliyor ne de elinden bir şey geliyordu. Bu çirkin adam noterde çalışıyordu ve tüm yolları biliyordu. Ayağı hiç taşa denk gelmemişti. Benim gibi bin tane masumun başına böyle bir şey getirmedeği ne malumdu. Ama hayır kerata benim kadar aptal ve bahtsız olamazdı. Annesi ve kardeşi bana hep şu eve şu kızı oğulları için istemeye gittiklerini söylüyorlardı. Ama hangi masum razı olurdu ki bu ölüsü yıkanmış Arnavut’la baş etmeye? Sadece ben razı oldum canım çıksın ki elimi elimin üstüne koydum ve hayatımı zindana çevirene kadar oturdum.